

HET OUDE HEIMWEE

uit een woestijn
van eeuwen
thuiskomen
in de lommer van
de lage landen

Ballade van de vierentwintig oudsten

Wat er gebeurt in een Kartuizerklooster
is niet te horen of te zien want niemand
leeft en werkt daar dan wie monnik is.

Toch is er eenmaal in de week de wandeling
buiten de muren, ontmoeten de monniken
elkaar en wisselen vrolijkheden uit.

Zij stijgen langs de olijfgaarden omhoog
naar de top van de berg waar de Veruca
ligt, de ruïne uit langvervlogen tijden.

Maar tegelijk is de prior bezig een brief
te schrijven naar een komende postulant
of kijkt eens wat rond binnen de muren.

De vicaris is een vergeestelijkte Jesuïet
die het levende bewijs is van wat God doet
met iemand die Kartuizer is ten einde toe.

De procurator, die eigenlijk de bedrijfs-
leider is, rijdt met zijn bestelbusje
naar de leveranciers en voelt zich vrij.

De broedermonniken doen met de mensen van
buiten de dagelijkse werkzaamheden, koken wassen
verstellen pijen scheren corona's en tuinieren.

Zij boeren ook en genieten van het pasgeboren
kalfje, de kuikentjes die tegelijk uitkomen en
de grote karpers in de vijver die zij voeren.

Maar in het holst van de nacht hullen
zij zich in de wijde koormantels om
in het koor weg te dommelen in gebed.

En dan heeft ieder van de monniken zijn
eigen taak en bezigheden, in het klein
in de eigen kluis of het eigen tuintje.

Daar is de natuurmonnik die zijn tuin met
regenwater besproeit dat van de bergen stroomt.
In de zomer zwemt hij in zijn volgelopen kelder.

Een oudere monnik leeft temidden van de bijen
en kweekt koninginnen, omdat rond de Certosa
alle bloemen moeten kunnen worden bestoven.

De novicenmeester staat in het spanningsveld van nieuwelingen en doorstaat met hen de leefbaarheid en houdbaarheid van het kartuizerleven.

Gekomen om vrij te zijn voor God alleen in een 'vacare Deo', hebben zij volle dagen om tegelijk hun priesterstudie te voltooien.

Een van de koormonniken vindt er vreugde in zich te bekwamen in de eigen modus van het oude kartuizer-gregoriaans.

Hij leidt de wekelijkse repetitie om de muzikale en tekstuele betekenis samen te ontdekken en te oefenen,

zodat ieder zich in het gezongen officie, waar nooit directie of orgelbegeleiding is, kan overgeven aan de beleving van de zang.

Een andere monnik wordt een erudiete theoloog waardoor hij in de gemeenschap ook wetenschappelijk van grote betekenis is.

En dan is er de meest zwijgzame van de zwijgende monniken, die zich verdiept in de mystieke werken van vroegere Kartuizers.

Hij begeeft zich op zijn eigen mystieke weg. Of is het altijd God zelf die met banden van liefde de mens naar zich toe haalt en omsluit?

Stiller dan stil beeldt een schildermonnik het geestelijk lijden van Jezus uit in een lichaam dat verscheurd is door gewelddadigheid.

Maar dan is er ineens verder niets: geen recreatief spel, geen sport, geen muziek, geen muziekinstrumenten.

En ach, de stilte is in hen en om hen heen. God vult hen zelfs met stilte en zwijgt in het woordeloos goddelijk minnen.

Toch zijn zij gelukkig, zij weten zich gezien door God : eens zullen zij gekleed in het wit God aanschouwen van aangezicht tot aangezicht.

Sacrificium

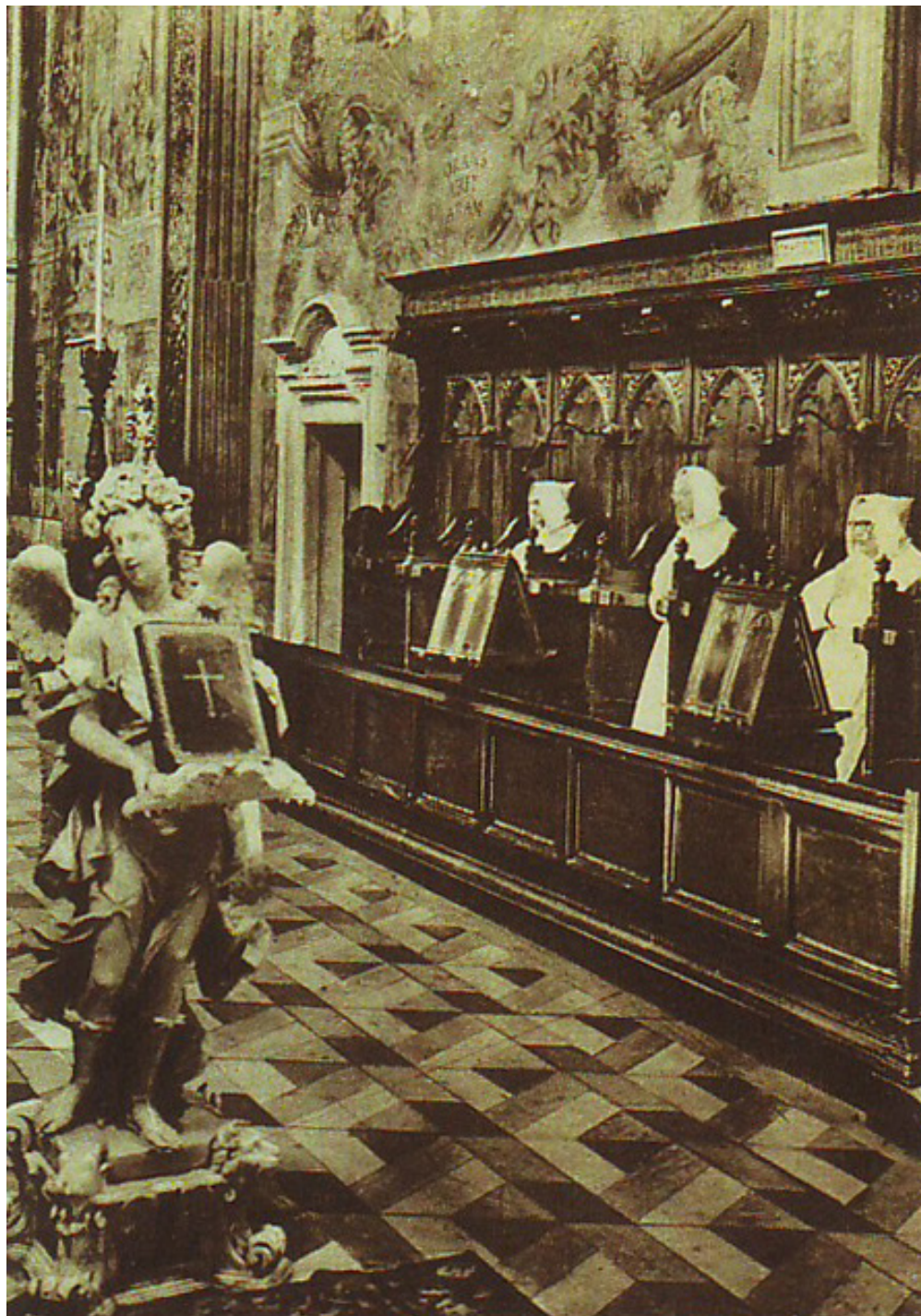
Vroom en vrolijk was
de ranke slanke monnik
die anderen bracht tot
blijheid na versomberen.

Blijmoedig terwijl hij
toch op zijn bidstoel
door de diepste pijnen
moest van lijdensmystiek.

De liefde waarmee hij
meeleed met lijdenden
werd de liefdeservaring
met wie gekruisigd werden.

Hij omarmde Jezus en hield
zich aan hem vast,
totdat hij weer werd
geholpen op te staan.

Gabrielis ab ore

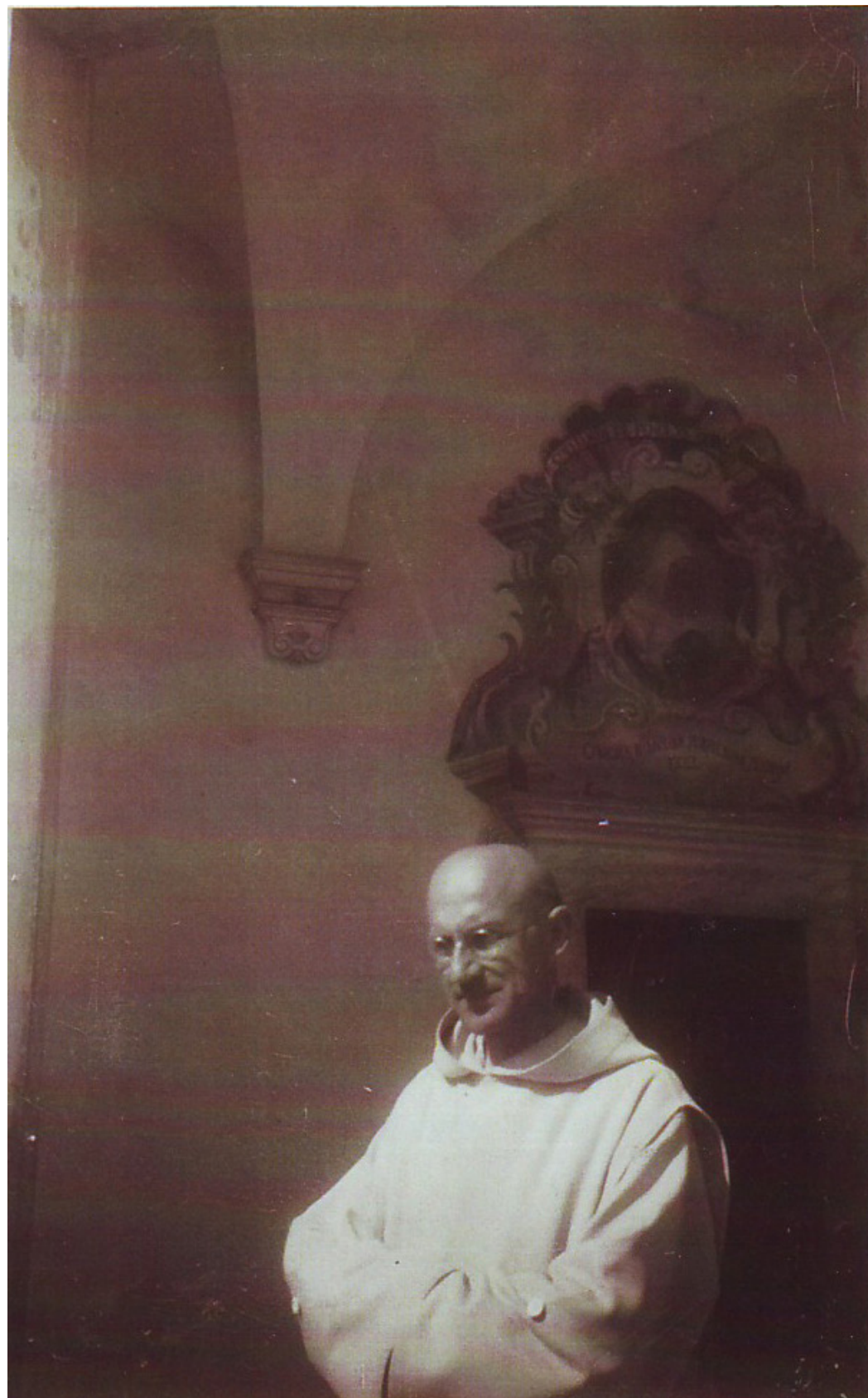
missionaris
die niet kan vergeten
wat er aan leed en
lijden wordt gemeld.

minnaar
voor wie de bezeten
offerzin van asceten
niet meer geldt

magister
van wat in uitgebeten
boeken en versleten
regels was gesteld

monnik
aan wie werd toegemeten
wat door profeten
aan vreugde was voorspeld

mens
die zogeheten
het eerst mocht weten
dat de maagd was aangeteld.

Sacrista

Hij kende het geheim
van het inwendig bidden.
Terwijl hij de ene
na de andere 'Rozenkrans'
maakte en de pitten
van de vruchten aanreeg
was hij in gebed

Maar onder het bidden
ging hij geen 'Rozenkrans'
maken want dat zou hem
hebben afgeleid van zijn gebed.
De rozen waren zijn gebed
en voor wie hem volgde
bad hij het eerste Weesgegroot.

De eerdere

monnik buurman
in zijn ommuurde hof
maar bij het afscheid
weken de wanden

zijn lichaam gloeide
zijn ziel smolt
en langs het tuinpad
bloeden rozen

maar kwade machten
slopen om hem heen
en namen hem gevangen
in zijn kluis

in zijn grote stilte
klonk klassieke muziek
en zo was God zijn
toevlucht in zijn nood

Broederschap

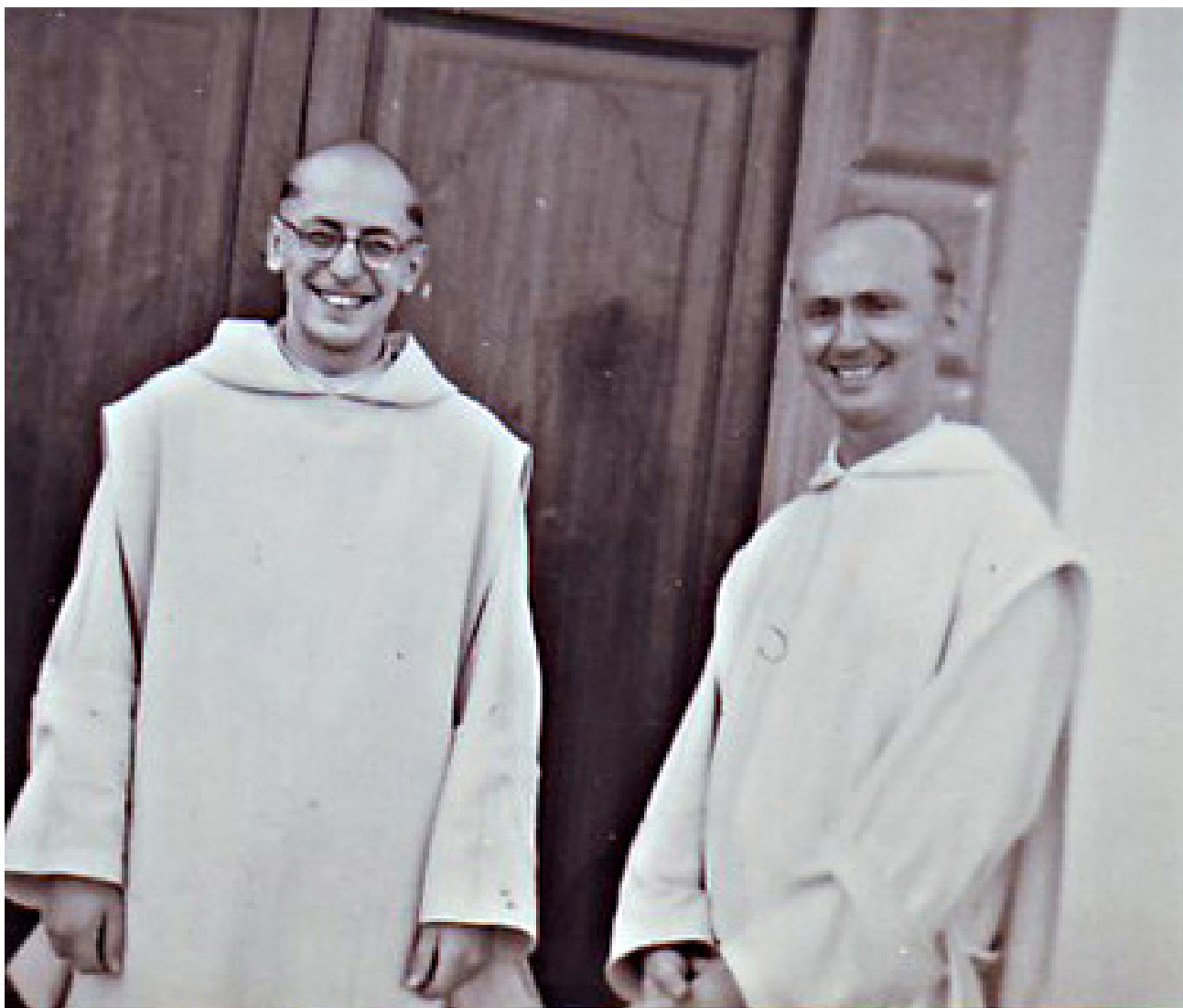

Zij maakten het hart
van het evangelie waar:
zij hadden lief en
gaven zich aan elkaar

twee monniken die
straalden wanneer zij
elkaar tegen kwamen
en met hun ogen kusten

staande tegenover God
staande tegenover elkaar
zongen zij God toe en
bezongen zij elkaar

maar daarom werden zij
overgeplaatst ver uit elkaar
de een verdwaalde hopeloos
en de ander ... hij verdwaasde.

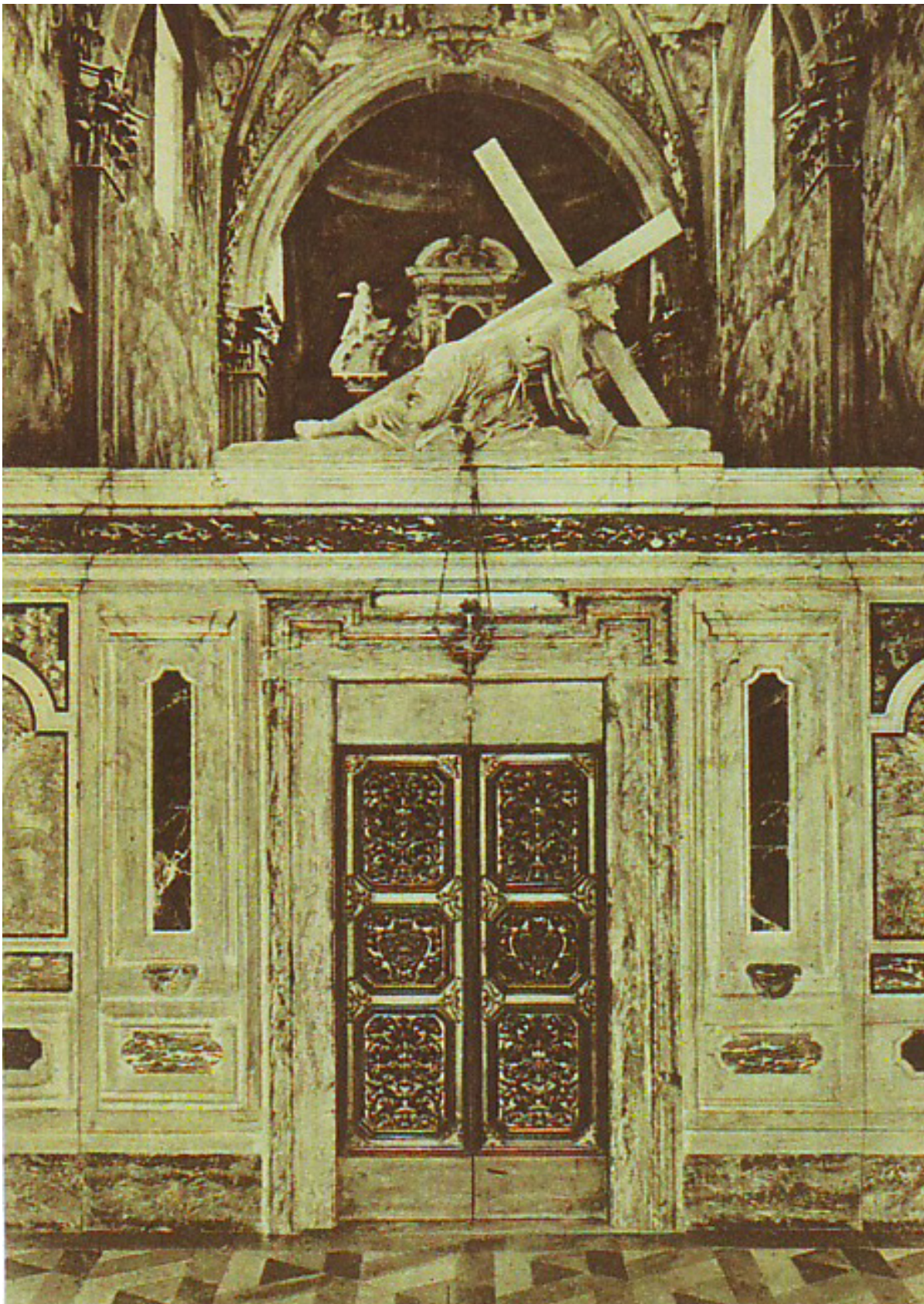

Hemeling

Hij droeg zijn naam
van de aarde naar de hemel.
De lach van God schonk
hij zijn medebroeders.

Buitenmonnik die zijn haar
liet groeien en auto reed
en de buitenwereld blij
de Certosa binnenbracht.

In het koor stond hij
dan met gesloten ogen,
God omminnend en aanbeddend
die hem zoveel goedheid schonk.

Rozenknop

Er was iets met zijn geslachtslid mis.
Ik moest het zien. Ik wist goede raad
en sprak het verlossend woord
in al mijn jonkheid en verbazen.
Maar toen ik na weken weg moest gaan,
zaten wij weer samen: het was als
op 'dien avond en die rooze' en we
dronken samen een glaasje Chartreuse.

Een jongensdroom vervaagde,
een wereld van illusies stortte in.
Maar ik droeg hem uit naar mensen.
hij droeg mij mee naar God.
Nog altijd bloeien er rozen op
het graf van zijn vroege dood.
In de armen van Bruno gaf hij zijn
leven terug en ging Gods goedheid in.

Het officie

onmerkbaar
schoof de monnik
naast mij
in de koorbank
zijn sandalen uit -
een vuuroven
was de certosa
toen hij op
zondagmiddag
de vespers zong

langs de hoge muren
zwermden de bijen
uit hun korven
en streken op
zijn handen neer -
zoemend zongen
zij samen in
de zoete geur
van aanbidding
hun officie

mijn ogen
verplaatsten zich
van de vespers
naar zijn voeten
stoere mannenvoeten -
even brandschoon
en verzorgd
als het voetpad
van het tuintje
achter zijn kluis

Het schrijn

hij heeft
zijn gebeden
uitgesneden
in cederhout

de droom
van zijn leven
vorm gegeven
in reliëf

zich als monnik
neergeschreven
opgeheven
tot God

Minnezanger

achter zijn zachte gloed
vonkt vuur in zijn bloed
klopt het hart van de tijd
woedt in hem de strijd
als een monnik in te treden
in de roep van het verleden
te leven van Gods woord
waarvan hij de echo had gehoord

nu neuriet hij gedachten
zingt hij tot in de nacht en
worden oude psalmodieën
nieuwe liefdesmelodieën
stil en vergeten
maar door God geweten
en geliefd leeft hij samen
met zijn broeders amen

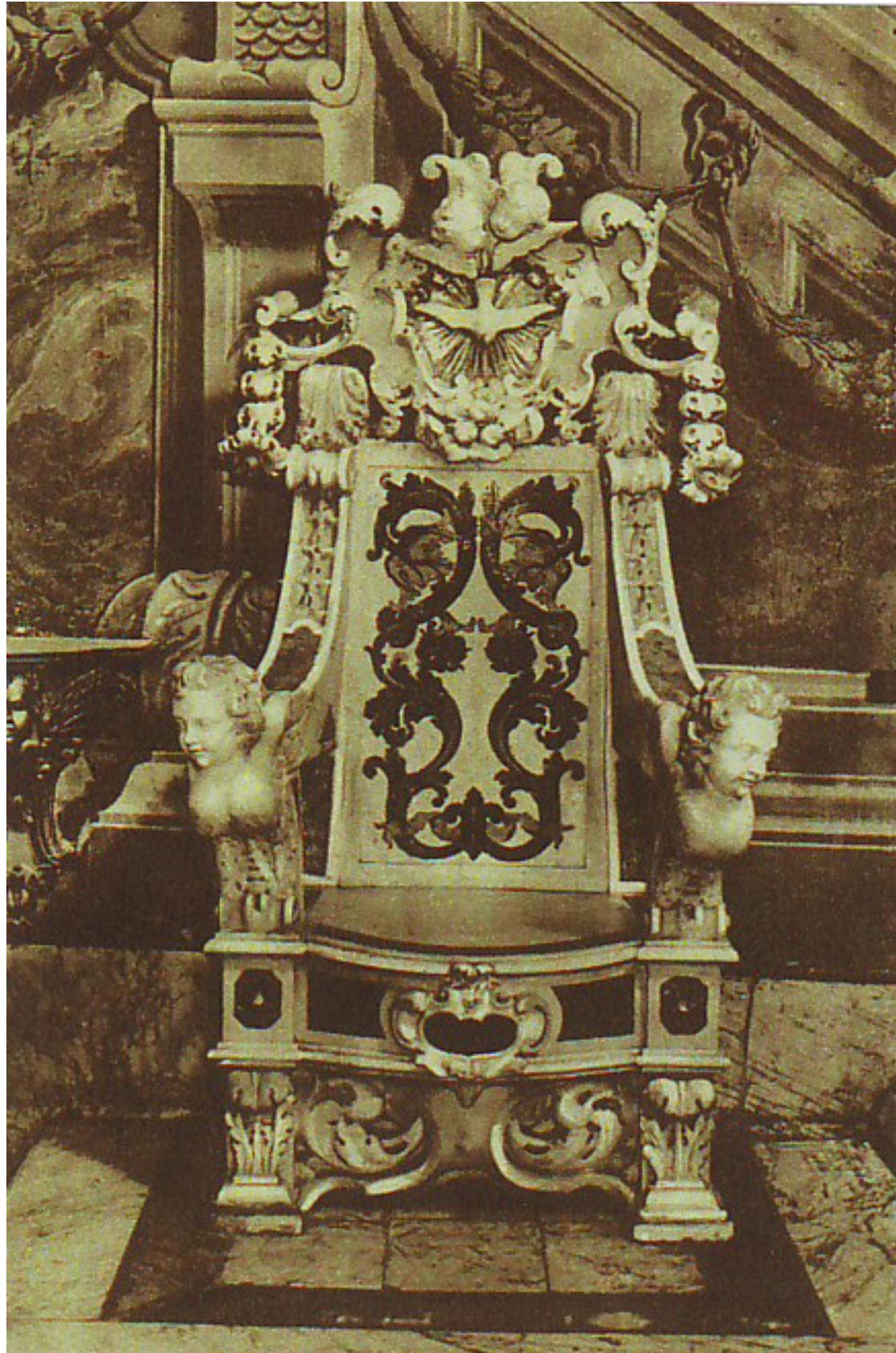

Vuur

Een stille oude en
geleerde monnik
verwylde bij de
brandende braambos.

Hij verbrandde niet maar
zijn lichaam schroeide
terwijl zijn ziel voort
ijlde naar het licht.

Langzaam kromp hij ineen
en werd hij kleiner
totdat hij oploste in
een laatste extase.

Biechtvader

Monnik van de overkant,
oor voor de morgenbiecht.
Zijn lichaam beefde alsof
zijn ziel hem zou verlaten.
Naar binnen kerend alsof
hij geleidelijk terugstroomde
in de moederschoot van Godin,
om opnieuw te worden geboren.